

နိဒါန်းမဟုတ်သော နိဒါန်း

Thit Khat

Episode 1

လေပြည်လေညင်း နုနုကလေး များကလည်း တဖျပ်ဖျပ် ... ရောင်စုံ ငှက်
မောင်နှံများ ကလည်း တကျီကျီဖြင့် ပန်းရောင်စုံများပါ ဖူးပွင့် ဝေဆာနေ
သော ကွင်းပြင်အလယ်တွင် အဖြူရောင်ရှပ်အင်္ကျီနှင့် အဖြူရောင်
ဘောင်းဘီရှည်ကို ဆင်တူ ဝတ်ဆင်ထားသော ကောင်လေး နှစ်ဦးသည်
အကြည့်ချင်း ဆုံလျက် အချစ်ပန်းလေးများ ဖူးပွင့် နေကြသည်။
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိတ်ဆိတ် နေသော်လည်း ကြင်စဦး မောင်နှံကဲ့သို့ပင်
ချစ်ကြည်နူးရိပ်များ ဖြတ်သန်းနေကြသော ချစ်သူနှစ်ဦးကြောင့် အလွန်
သာယာဖွယ် ရှိနေသည်။ မိုးကောင်ကင်မှ နတ်မင်းတစ်ပါးပါးများ တွေ့ခဲ့ပါ
က သူတို့နှစ်ဦး၏ အချစ်ပန်းချီကားသဖွယ် လှပနေပုံကို အလွန်အားကျနေ
မိမှာ ကန်ပင်။

"ရှင်းလေး ... ကို့ကိုချစ်လား"

ကောင်လေး တစ်ယောက်က ရင်ခွင်ထဲတွင် ခိုဝင်နေသော ကလေးပမှာ
ချစ်ဖို့ကောင်းနေသည့် ကောင်လေးကို မေးနေခြင်းပင်။

"ချစ်တာပေါ့ ကိုစစ်ရယ်"

ရင်ခွင်ထဲက ကောင်လေးက ကိုစစ်ဆိုသော သူကို မျက်နှာလေးမော့ကာ
ပြုံးပြပြီး ပြန်ဖြေနေသည်။

"ဒါဆို ကို့ကို ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားရဘူးနော်"

ကိုစစ်ဆိုသောသူက ထပ်ပြောတော့ ထိုကောင်လေးက ပြုံးပြလေသည်။

ကိုစစ်ရဲ့ အမေးကို ဆက်မဖြေဘဲ ထိုကောင်လေးသည် ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွက်ကာ ကိုစစ်ရဲ့ပါးကို တစ်ချက် နမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့လှဲနေတဲ့ နေရာလေးမှထပြီး ကိုစစ်ကို ကျောခိုင်းကာ ထိုနေရာမှ ထွက်လာလေသည်။ ကိုစစ်မှာတော့ နားမလည်ခြင်း များစွာဖြင့် ထိုကောင်လေးကို ကြည့်နေမိသည်။

"ရှင်းလေး ဘယ်သွားမို့လဲ ရှင်းလေး ..."

ကိုစစ်သည် ထွက်သွားသော ကောင်လေးကို လှမ်းအော်ခေါ်ရင်း သူ့နောက်ကို လိုက်သွားသည် ... သို့သော် ထိုကောင်လေးသည် သူ့ရှေ့လေးမှာ တင် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ် သွားသည်။

"ရှင်းလေး မင်းဘယ်မှာလဲ ရှင်းလေး ကိုယ့်ဆီ ပြန်လာပါ ရှင်းလေး ..."

အိမ်မက်ဆိုးများမှ အော်ဟစ်ပြီး နှိုးလာသော ကျွန်တော် ... သူ့ကို ကျွန်တော် အိမ်မက်ထဲတွင် ထပ်တွေ့ ခဲ့ရပြန်သည်။ သူ့ကျွန်တော်ကို ထားခဲ့တာ အခုဆို ၅နှစ်လောက် ရှိနေပြီ ကျွန်တော် သူ့ကိုတစ်ရက်မှ မမေ့နိုင်သေး။ ကျွန်တော့် ကုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်က နာရီကို ကြည့်မိတော့ 4:00AM အစောကြီး ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော်က မအိပ်နိုင်တော့သဖြင့် ကိုယ်ပေါ်က စောင်ကို ဖယ်ကာ ထရန် ပြင်လိုက်သည်။

"ဗုန်း ..."

ကျွန်တော် စားပွဲပေါ်ကို လက်တင်ပြီး ထမိတော့ နာရီဘေးနားမှာ ထားထားသော ဓာတ်ပုံဘောင်လေး တစ်ခုက အောက်ကို ကျသွားသည်။ ထိုဓာတ်ပုံ ဘောင်လေးကို ကြည့်မိတော့ ဓာတ်ပုံဘောင်လေးက ဘာမှမဖြစ် ... အထဲတွင် တည်ရှိနေသော ဓာတ်ပုံလေး ကလည်း အရာမယွင်းသေး ... တော်သေးတာပေါ့ ဆိုပြီး ကျွန်တော် သက်ပြင်းချ မိသည်။ ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံလေးကို သေချာ ပြန်ကြည့် နေမိသည်။

"ရှင်းလေး ... ကိုယ်မင်းကို အရမ်းသတိ ရနေတယ်ကွာ ..."

ထိုပုံထဲက ကျွန်တော့်ပါးကို လာနမ်းသော အသားဖြူဖြူ လေးနှင့် လွန်စွာ ချစ်ဖို့ ကောင်းနေသည့် ကောင်လေးကို ကြည့်ရင်း ပြောနေမိသည်။
ထို့နောက် ဓာတ်ပုံကို ပြန်ထားပြီး ရေချိုးခန်းထဲကို ဝင်သွား လိုက်သည်။
မျက်နှာသစ်ပြီးတော့ ကျွန်တော့် အားကစား ဝတ်စုံကို ဘီရိုထဲမှ ထုတ်ပြီး ဝတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့် အခန်းထဲမှ ထွက်ပြီး အောက်ထပ် ကို ဆင်းလာလိုက်သည်။

"ဟင် သားစစ် အစောကြီး နိုးနေပါလား လေ့ကျင့်ခန်း သွားလုပ်မို့လား"

ကျွန်တော် အောက်ထပ် ရောက်တော့ ကျွန်တော့် အိမ်ထိန်း အဒေါ်ကြီး ဒေါ်တင်မြက ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်ခြင်း ...

"ဟုတ်တယ် ဒေါ်ကြီး ကျွန်တော် အိပ်မရတာနဲ့ အစောကြီး နိုးလာတာ ဒါ ဆို ကျွန်တော် သွားတော့မယ်နော်"

ဒေါ်ကြီးကိုပြောပြီး ဖိနပ်စင်က အားကစားဖိနပ်ကို စီးလိုက်သည်။
ထို့နောက် ဒေါ်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာ ခဲ့လိုက်သည်။

"အော် သားစစ်လေးရယ် ဘယ်တော့များမှ ဒီအိမ်မက်ဆိုးတွေကနေ လွတ်မြောက် နိုင်ပါတော့မလဲကွယ်"

အိမ်တွင် ကျန်ခဲ့သော ဒေါ်တင်မြကတော့ ထွက်သွားသော စစ်ရိပ်မင်းဆို သူကို ကြည့်လျက် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ပြောနေမိသည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်က ရွှေတောင်ကြားဘက်က အိမ်ရာတွေမှာလေ။
လမ်းလျှောက် လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်လျှင်လည်း ထိုနားတွင်သာ လုပ်ဖြစ်သည်။

အခုလည်း တက္ကသိုလ်ရိပ်သာ လမ်းမပေါ်ကနေ အင်းယား ကန်ဘောင် ဘက်ကို လမ်းလျှောက် လာခဲ့သည်။ ထိုနေရာကို ရောက်တော့ အဘိုးကြီး

တစ်ဦးနဲ့ အဘွားကြီးတစ်ဦးသည် လက်ကလေးကို ဆွဲကာ အတူ လမ်းလျှောက် နေကြသည်ကို မြင်တော့ ရှင်းလေးကို သတိရမိပြန်သည်။

သူ့ကျွန်တော့်နားမှာ အခုချိန်ထိ ရှိနေသေးရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ ... ကျွန်တော် လေ့ကျင့်ခန်းလည်း လုပ်ပြီးပြီးမို့ အိမ်သို့ပြန်သွားရန် နာရီ ကြည့်မိသည်။ အခုမှ ၅နာရီ၄၅ ... အိမ်ကို လမ်းလျှောက်ပြီးသာ ပြန်လာခဲ့ သည်။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ခြံဝတွင် တွေ့လိုက်ရသည်က မှာလီဦးကြီး ဦးဘ ဦး။ ထိုဦးကြီးသည် ဒေါ်ကြီး၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သည်။ သူတို့ လင်မယားနှစ်ဦး သည် ကျွန်တော် မမွေးခင်တည်းက ဒီအိမ်တွင် နေနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ နှစ်ဦးလုံးကလည်း ကျွန်တော့်ကို မိဘရင်းသဖွယ် အရမ်းချစ်သည်။

"အော် သားစစ်လေး ပြန်လာပြီလား"

ကျွန်တော့်ကို မတွေ့တော့ ဦးကြီးက မေးလိုက်ခြင်းပင်။

"ဟုတ်တယ်ဦးကြီး ဒါနဲ့ မာမီရော နီးပြီလား"

အိမ်ရဲ့တံခါးဝကို လှမ်းကြည့်ပြီး မေးတော့ ဦးကြီးက ခေါင်းညိတ်ရင်း ဖြေသည်။

"နီးပြီးသား ခုနလေးတင် သားရဲ့ ဒေါ်ကြီးနဲ့တောင် မနက်စာ ပြင်ဆင် နေ သေးတယ်"

ဦးကြီးပြောတော့ ကျွန်တော်လည်း အထဲဝင်တော့မယ်ဆိုပြီး ပြောကာ အိမ်ထဲကို ဝင်လာလိုက်သည်။

"သားလေး ပြန်လာပြီလား"

အိမ်ထဲရောက်တော့ တွေ့လိုက်ရသည်က မာမီ။ အလွန်ကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည့် ကျွန်တော့်မာမီသည် ၅နှစ်မတိုင်

ခင်ထိ ကျွန်တော် အရမ်းချစ်ရတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ဦးပါ။ အခုတော့ ...

"ပြန်လာပါပြီ ကျွန်တော် အပေါ်တက်ပြီး အလုပ်သွားဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်ဦးမယ်"

ကျွန်တော် ပုံမှန်တိုင်းပြောပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်မည့်အလုပ် မာမိက ကျွန်တော့် လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲသည်။

"သားလေး မာမိ မနက်စာ ပြင်ထားတယ်လေ လာစားလိုက်ပါဦး"

မာမိပြောလို့ ကျွန်တော့် ထမင်းစားပွဲ ကြည့်လိုက်သည်။ ပြင်ထားကတော့ အစုံအလင်။ ကျွန်တော် ထိုဟာတွေကို ဥပေက္ခာပြုပြီး ဒေါ်ကြီးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

"ဒေါ်ကြီး ခဏ ..."

ကျွန်တော် ခေါ်လိုက်တော့ မီးဖိုခန်းထဲကနေ ထွက်လာသော ဒေါ်ကြီး ...

"ဘာဖြစ်လို့လဲ သားစစ်လေး"

"ကျွန်တော့် အခန်းထဲ ကော်ဖီတစ်ခွက် လာပို့ပေးပါ"

ကျွန်တော် ပြောလိုက်တော့ မာမိက ကျွန်တော့် လက်မောင်းကို ဆွဲထားရင်းမှ လွှတ်ပေး လိုက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း မာမိကို တစ်ချက် လှည့်မကြည့်ဘဲ အပေါ်ထပ်ကိုသာ တက်သွားလိုက်သည်။

"မတင် ..."

ဒေါ်မြတ်သီဂီက ဒေါ်တင်မြကို ခေါ်တော့ ဒေါ်တင်မြက သနားသော ပုံစံဖြင့် ကြည့်ကာ ပြန်ထူးလိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မမကြီး"

"သားလေးက ကျွန်မကို အခုထိ မုန်းနေတုန်းဘဲလားဟင်"

မျက်ရည်များဝဲလျက် အသံက တုန်ကယင်ဖြင့် ပြောနေသော ဒေါ်မြတ်သိင်္ဂီကို ကြည့်ကာ ဒေါ်တင်မြလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည်။

"မဟုတ်ပါဘူးကွယ် သားစစ်လေးက မမကြီးကို မမုန်းပါဘူး"

"ဒါပေမဲ့ ..."

"မမကြီး ဘာမှမတွေးပါနဲ့တော့ မနက်စာ စားလိုက်ဦးနော် မမကြီး ဒီနေ့ သားရဲ့ ပြခန်းကို လိုက်သွားမို့ဆို"

ဒေါ်တင်မြပြောတော့ ဒေါ်မြတ်သိင်္ဂီလည်း ခေါင်းညိတ်ပြီး ထမင်းစားပိုင်းမှာ တိတ်ဆိတ် ခြောက်ကပ်လျက် မနက်စာကို စားနေ လိုက်သည်။ ဒေါ်တင်မြလည်း စစ်ရိပ်မင်းအတွက် ကော်ဖီကို ထည့်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို သွားလိုက်သည်။

ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက် ...

ကျွန်တော် အလုပ်အတွက် လက်တော့ထဲက ရေးထားတဲ့ thesisကို ပြန်ဖတ်နေရင်း တံခါးခေါက်သံကြားတော့ ဝင်လာ ခိုင်းလိုက်သည်။

"သားစစ် အောက်မှာ မုန့်လေး ဘာလေး ဆင်းစားပါလားကွယ် ကော်ဖီချည်းဘဲ သောက်နေတာ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်လိမ့်မယ်"

ကော်ဖီကို ကျွန်တော့်နား ချပေးရင်း ပြောနေသော ဒေါ်တင်မြကို ကြည့်ပြီး ပြုံးလျက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ရပါတယ် ဒေါ်ကြီးရယ် ကျွန်တော် ကျန်မှာရေး ထိခိုက်တော့ရော ဘယ်သူက ဂရုစိုက်မှာမို့လို့လဲ"

ကျွန်တော် ပြောလိုက်တော့ ဒေါ်ကြီး မျက်နှာပျက် သွားသည်။

"ဒါပေမဲ့ သားစစ် မမကြီးက ..."

"တော်ပြီ ဒေါ်ကြီး ကျွန်တော် အလုပ်ကိစ္စလေးရှိလို့"

ဒေါ်ကြီး ပြောနေသည့် စကားကို ကြားဖြတ်ပြောပြီး အခန်းထဲက ထွက်
စေချင်သည့်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်ကြီး သည်လည်း အေးပါကွယ်
ဆိုပြီး အခန်းထဲကနေ ထွက်ခွာ သွားလေသည်။

ကျွန်တော်လည်း သက်ပြင်း တစ်ချက်ချိန်ပြီး အလုပ်ကိုသာ ဆက်လုပ် နေ
လိုက်သည် ...

At 7:30 AM ...

Phone ringing ...

ကျွန်တော် အလုပ်သွားဖို့ အဝတ်အစား လဲနေရင်း ဖုန်းမြည်သံကြောင့်
contact nameကို ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့် အတွင်းရေးမှူး မသူဇာ ...

"hello ..."

"ဆရာ ဒီနေ့ interview ဇနာရီနဲ့ meeting 11နာရီရှိတယ် ဆရာ"

"အင်း ... ခဏနေ ကျွန်တော် ထွက်လာတော့မယ် ပြခန်းရောက်မှ တွေ့
ကြတာပေါ့"

ကျွန်တော် ထိုသို့သာပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော် နတ်ခံတိုင်ကို တပ်ဆင်ပြီး အပေါ်က ကုတ်အင်္ကျီအ
မည်းကို ဝတ်ဆင်ကာ ဖုန်းနဲ့ ကားသော့ကို ယူပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာ
လိုက်သည်။

"သား ..."

အောက်ထပ်ရောက်တော့ မာမီက အဝတ်အစား သေချာ ပြင်ဆင်ထားပြီး
ကျွန်တော့် ရှေ့တွင် လာရပ်နေသည်။

"ဘာကိစ္စလဲ ..."

ကျွန်တော် မာမီ့ကို မျက်နှာတည်ဖြင့်သာ ကြည့်လိုက်ပြီး မေးလိုက်

သည်။

"ဒီနေ့ မာမီ ပြခန်းကို လိုက်ခဲ့မလို့လေ ဟိုနေ့က ပြောထားတယ်လေ သား ကို ..."

မာမီ ပြောတော့ ကျွန်တော် သတိရ သွားသည်။ ဟိုရက်က မာမီက သူ့ မိတ်ဆွေ တစ်ဦးကို ပြခန်းကို ခေါ်ထားတယ်လို့ ပြောသည်။

"အင်း သွားလေ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကားနဲ့တော့မဟုတ်ဘူး ... ဦးကြီးရေ ..."

ကျွန်တော် ခေါ်လိုက်တော့ မာမီ မျက်နှာ အနည်းငယ် ပျက်သွားသည်။ ဦးကြီးလည်း ရောက်လာသည်။

"မာမီကို ပြခန်း လိုက်ပို့ပေးလိုက် ... မာမီ ဦးကြီးနဲ့ သွားလိုက်ပါ အိမ်မှာ လည်း နောက်ကားတစ်စီး ရှိသေးတာဘဲ"

ကျွန်တော်လည်း ပြောပြီး ကျွန်တော့် ကားထဲ ဝင်လိုက်သည်။ မာမီကို တစ်ချက်ကြည့်တော့ ခုနနေရာတွင်သာ ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် ရပ်ပြီး ကျန်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ ကားမောင်းပြီး ခြံ ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကားမောင်းနေရင်း ရေဒီယိုကို ဖွင့်မိတော့ ... Alec Benjamin ရဲ့ let me down slowly ... ထိုသီချင်းကိုကြားပြီး ရှင်းလေး ကျွန်တော့်ကို ဆိုပြနေ တတ်တာကို သွားပြီး သတိရ နေမိသည်။ သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတိတ်တွေ ကို ကျွန်တော် အခုထိ မမေ့နိုင်သေး ...

"ရှင်းလေး မင်းတစ်နေ့ ပြန်လာမှာမလားဟင် ..."

ကျွန်တော် သီချင်းလေးကို နားထောင်နေရင်း သူ့အကြောင်းလေးကို တွေးမိနေတာ ... ပြခန်းဆီ ရောက်တော့မှ အတွေးစတွေ ပြတ်သွား

တော့သည်။

"ဆရာ ... ဒီမှာပါ ဒီနေ့ လာလျှောက်တဲ့ သူတွေရဲ့ အချက်အလက်တွေပါ"

ကျွန်တော်ပြခန်း ရောက်တော့ အဝတွင် လာကြိုနေသော မသူဇာက ကျွန်တော့်ကို ဖိုင်တစ်ခု လှမ်းပေးသည်။ ကျွန်တော်လည်း ထိုဖိုင်ကို ကြည့်ရင်း ရုံးခန်းထဲကို ဝင်လာလိုက်သည်။

"ဒီတစ်ခေါက်က လက်တွေ့ဆင်းပြီး interview မှာဆိုတော့ ဆရာကိုယ်တိုင် ပန်းချီပြခန်းရှိတယ် နေရာကို လာမှာ မဟုတ်လား"

ကျွန်တော်ထိုင်နေတဲ့ နေရာရဲ့အရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ ပြောနေသော မသူဇာ ... ကျွန်တော်ကတော့ ဖိုင်ကိုသာ ကြည့်ရင်း အင်းလို့သာ ဖြေလိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ ဇနာရီမှ စမှာဆိုတော့ အခု ဆရာ ဘာလိုအပ်သေးလဲ"

"ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်လာခဲ့ ..."

"Latte ဘဲမလား ဆရာ"

ကျွန်တော့် အကြိုက်ကို သိနေသော မသူဇာကို ကျွန်တော် မော့တော့ မကြည့်မိ ဖိုင်တွဲ တစ်နေရာကိုသာ သေချာ ကြည့်မိရင်း အင်းလို့သာ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ မသူဇာ ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော် ဖိုင်တွဲမှာ ရေးထားတဲ့ နာမည်တစ်ခုကို ရေရွတ်မိသည်။

"တိမ်ရောင်ရှင်း ..."

မြို့ထဲတွင် ကားလမ်း ပိတ်နေသောကြောင့် ကျွန်တော် ချေးများ ပြန်နေသည်။ အခုဇနာရီခွဲ အင်တာဗျူးက ဇနာရီစမှာ inya lake ဟိုတယ်နားက STAR ဆိုသော ပြခန်းကို ဒီလို ကားပိတ်နေတဲ့ ကြားက အချိန်မီရောက်နိုင်ပါ့မလား ... ကျွန်တော့်မှာ နာရီကို ကြည့်လိုက် taxi သမားကို အမြန်

မောင်းခိုင်းလိုက်နဲ့ ချွေးတွေ ပြန်နေပါပြီ ...

Episode 2

"ဟူး အခုမှဘဲ ရောက်တော့တယ် ရော့ပါ ဦးလေး ... ကားကို လမ်းကြပ် တဲ့ နေရာတွေကဘဲ ရွေးမောင်းနေတော့ အခုကျွန်တော် အင်တာဗျူး နောက်ကျ နေပြီ"

taxiပေါ်က ဆင်းပြီးနောက် taxiသမားကို ကားခပေးရင် အပြစ်တင်နေ သော ကျွန်တော် ... ဟုတ်တယ်လေ ဖြတ်လမ်းက မောင်းလည်း ရတာကို အဲ့ဦးလေးက လျှာရှည်ပြီး ကားလမ်းအတိုင်း တည့်တည့် မောင်းတော့ ကား ပိတ်ပြီပေါ့ ...

"မင်း အဲ့လောက် သိနေရင်လည်း ကိုယ်တိုင်ဘဲ မောင်းစားတော့"

"ဒီမှာ ဦးလေး ဦးလေး ကျွန်တော့်ကို ငွေပြန်အမ်းသွားဦးလေ ဟာ ... ဦးလေး ..."

ကျွန်တော့်ကို ပြောပြီး မောင်းထွက်သွားသော ထိုဦးလေးကို အတင်းလိုက် ခေါ်ရင်း ပြန်အမ်းငွေ လိုက်တောင်းသော်လည်း ကားကတော့ ထွက်သွား လေပြီ ...

"ကျစ် စိတ်ပျက်လိုက်တာ တစ်ခုပြီးတစ်ခုကို အဆင်မပြေဘူး"

ကျွန်တော်လည်း တောက်တစ်ခေါက်ခေါက်ဖြင့်သာ ကျန်ခဲ့သည်။

"ဟာ သွားပြီ ဇနာရီကျော်နေပြီ မြန်မြန်သွားမှပဲ နောက်ကျတော့မယ်"

နာရီတစ်ချက် ကြည့်မိတော့ နောက်ကျ နေတာကြောင့် ညည်းညူးမိရင်း ပြခန်းဆီ အမြန်သွားလိုက် ပါသည်။

"တိမ်ရောင်ရှင်း ရောက်ပြီလား"

အမျိုးသမီး ဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏ နာမည်ခေါ်သံနှင့်အတူ ကျွန်တော်လည်း lobby နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

"ဒီမှာပါ ခင်ဗျ"

မောမောဟိုက်ဟိုက်ဖြင့် ထူးလိုက်သော ကျွန်တော့်ကို lobbyထဲက သူတော်တော်များများ ကြည့်နေကြသည်။

"နောက်ကျတယ် တစ်လှည့်ကျော်သွားပြီ အခုရောက်လာတာ ကံကောင်း တယ်နော် မဟုတ်ရင် cancelလိုက်မှာ ..."

ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြပြီး ပြောနေသော ထိုအမျိုးသမီးကို ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောရဲ ... မသိရင် သူ့ကိုသူ သူဌေးလိုပင် ...

"ကဲ အခုခေါ်လိုက်တဲ့ လူ၅ယောက် ဟိုဘက်က hallထဲကို သွားလိုက်ပါ"

ထိုအမျိုးသမီး ပြောတော့ ကျွန်တော် အပါအဝင် မိန်းကလေး သုံးဦးရယ် ယောက်ျားလေး တစ်ဦးရယ် အတူတကွ သွားလိုက်ကြသည်။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ အထက်လူကြီးတွေ ထိုင်တဲ့နေရာတွင် အမျိုးသမီး တစ်ဦးရယ် အမျိုးသား နှစ်ဦးရယ် ထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော်၏ မျက်စောင်းထိုး နေရာလောက် ပြောရမယ်ဆို ပန်းချီကားတွေကို ပြထားတဲ့ နေရာတွင် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက ပန်းချီကားတွေကို အသေးစိတ် ကြည့်နေ ရင်း စကားတွေ တီးတိုး ပြောနေကြသည်။ ကြည့်ရတာတော့ ထိုပြခန်းဆီ လာရောက် အားပေးတဲ့ သူတွေ ဖြစ်ဟန်တူသည် ... ကျွန်တော်လည်း သူတို့ ဆီမှ အကြည့်လွှဲကာ ခုနက အထက်လူကြီးတွေ ဆီသာ ပြန်ကြည့်မိသည်။ ထိုထိုင်နေတဲ့ နေရာတွင် ခုံတစ်လုံးတော့ လွတ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထို နေရာသို့ ရောက်ပြီး မကြာခင် မေးခွန်းတွေ မေးကြသည်။ ကျွန်တော့်အရှေ့

တွင် မိန်းကလေးနှစ်ဦးကို မေးပြီနောက် ကျွန်တော့် အလှည့်ရောက်တော့
ထိုအထက် လူကြီး၃ဦးထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက စတင်မေးသည်။

"မင်းပန်းချီကား တစ်ချပ်ပေါ်မှာ ထားတဲ့ စိတ်ထားကို သိချင်တယ် ပြီး
တော့ ဒီပန်းချီကားကိုလည်း မင်းစိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း သုံးသပ်ပေးပါ ..."

ထိုအမျိုးသမီးက ဘေးတွင် တည်ရှိနေသော ပန်းချီတစ်ချပ်ကို ပြသည်။
ကျွန်တော်လည်း ထိုပန်းချီကားချပ်ကို သေချာ ကြည့်မိသည်။ ထိုပန်းချီကား
ရဲ့ အတိမ်အနက်ကို သဘောပေါက် လာတာကြောင့် စတင် ဖြေကြား လိုက်
သည်။

"ပန်းချီကားတစ်ချပ်မှာ ပါတဲ့ ပြယုဒတစ်ခုဟာ လူတိုင်းရဲ့ မတူညီတဲ့
သဘောထားနဲ့ တွေးတော နိုင်ပါတယ် အခု ဒီပန်းချီကားဟာ ဆိုရင်လည်း
ကျွန်တော့်အမြင်ရော ဒီက လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ အမြင်တွေနဲ့ရော အမျိုးမျိုး
ကွဲပြားနိုင်ပါတယ် လူကြီးမင်းတို့ သိကြမှာပါ ပန်းချီ ဓာတ်ပုံ ဒါမှမဟုတ်
လည်း ရှုခင်းတစ်ခုခု စတဲ့ သဘာဝကို ခံစားနိုင်တဲ့ အရာတွေဟာ ခံစားသူရဲ့
နှလုံးသားပေါ်မှာ မူတည်နိုင်ပါတယ် အခု ကျွန်တော့် နှလုံးသားနဲ့ ခံစားမိတဲ့
ဒီပန်းချီကားဟာ ရေးဆွဲသူရဲ့ နှလုံးသားတစ်စုံကို မြင်ယောင် လာနိုင်ပါ
တယ် ထိုသူဟာ သူရဲ့ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ချစ်ခြင်းကို နောက်တစ်ခါ
ပြန်လည်ရှာတွေ့လိုတဲ့ တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်လေးကို ရနိုင်မ
လားဆိုပြီး စောင့်မျှော်နေတဲ့ အချစ်တစ်ခုလို့ ကျွန်တော် ခံစားမိပါတယ်"

"ကလပ် ကလပ် ကလပ်"

ကျွန်တော် အသံတိတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အနောက်ကနေ
ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့် ကျွန်တော်ရော ကျွန်တော့်ဘေးက သူတွေ
ပါ လှည့်ကြည့်မိ ကြသည်။ တွေ့လိုက် ရသည်ကတော့ အမျိုးသားနှစ်ဦး ...
တစ်ဦးက မျက်နှာတွင် ပျော်ရွှင်သည့်ဟန်ဖြင့် ... ထိုသူ၏ ပုံစံသည်

ယောက်ျား ပီသသည့်ပုံစံပင်။ ကျွန်တော့် အထင်တော့ ခုနက လက်ခုပ်တီးသူသည် ထိုသူဖြစ်ဟန် တူသည်။ ဘာကြောင့်ဆို ဘေးက လူသည် မျက်နှာကို တည်တံ့ထားပြီး မျက်ခုံး နှစ်ဖက်ကလည်း တွန့်ချိုးထားသည်။ တစ်ခုခုကို မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ...

"မင်း ပြောသွားတာ ကောင်းတယ် ကောင်လေး ... ကိုယ်တောင် ဒါကို မတွေးတတ်ဘူး ... ကိုစစ်ရိပ်မင်း ခင်ဗျား သိလား မနက်တည်းက ကျွန်တော် အဲပန်းချီကားကို ကြည့်နေတာ သူ့အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းကောင်း မသိဘူး ... ဟား"

ခုနက လက်ခုပ်တီးတဲ့သူက ဘေးက လူကို ပြောရင်းသဘောတကျ ရယ်နေသည်။

"sorry ကျွန်တော် အရေးကြီး ဧည့်သည်နဲ့ စကားပြောနေတာ အင်တာဗျူး နောက်ကျသွားတယ်"

မျက်နှာ ခပ်တည်တည်ဖြင့်လူက ပြောလိုက်သော စကားပင်။ ကြည့်ရတာ ဒီပြခန်း၏ သူဌေးဖြစ်ဟန် တူသည်။

"ရပါတယ် ဆရာ အခု ဒီအဖွဲ့မှာ နှစ်ဦးကို မေးပြီ ဒီကောင်လေးက တတိယမြောက်ပါ"

အထက်လူကြီး ၃ဦးထဲမှာ အမျိုးသားတစ်ဦးက သူဌေးဆိုသူကို ပြောလိုက်ခြင်း ...

"ကဲ ကိုစစ်ရိပ်မင်း ခင်ဗျား အလုပ်ကိစ္စကို ဆက်လုပ်လိုက်ပါ ကျွန်တော် ဟိုဘက်မှာ အမေတို့ဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်"

ခုနက ကျွန်တော့်ကို လက်ခုပ်တီး လိုက်တဲ့သူက သူဌေးဆိုသူကို တီးတိုးကပ်ပြောကာ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်

မျက်စောင်းထိုးနားမှာ ရပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးဆီ သွားလိုက်သည် ကျွန်တော်လည်း အဲလူဆီက အကြည့်ကို လွဲလိုက်ပြီး သူဌေးကို ကြည့်တော့ သူဌေးက ကျွန်တော့်ကို စူးရဲသော အကြည့်များဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူ ထိုင်ရမယ့်နေရာကို လျှောက်သွားလေသည်။ သူလျှောက်သွားတဲ့ပုံကို ကြည့် မိတော့ အရမ်းကို တည်တံ့နေသည်။ တော်တော် ယောက်ျား ပီသတဲ့ပုံစံ။ ထို လူကို ကြည့်နေမိတာ သူထိုင်တဲ့အထိ ကျွန်တော် မျက်တောင်တစ်ချက် တောင် မခတ်မိပါ။ သူရဲ့ ပုံစံက ဆွဲဆောင်မှုရှိနေတာ အမှန်ပင်။ ယောက်ျား ချင်းတောင် ဒီလောက် ကြည့်နေမိတာ မိန်းကလေးတွေသာဆို ဘယ်လိုနေ မလဲ။

"ဒီတော့ မင်းနာမည်က တိမ်ရောင်ရှင်းနော်"

ကျွန်တော့်နာမည်ကို မေးလာသော စူးရှတဲ့အသံကြောင့် ကျွန်တော့် အတွေးများ ရပ်သွားကာ မေးလာတဲ့ သူဌေးဖြစ်သူကို ကြည့်မိသည်။

"ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် သူဌေး"

စကားတစ်ထပ်ဖြင့် ပြောလာသော ကျွန်တော့်ကို မျက်ခုံးနှစ်ဖက် တွန့် ကွေးပြီး မျက်လုံးစူးစူးများဖြင့် ကြည့်သောသူ ... ထိုအကြည့်ကြောင့် ကျွန်တော်ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ...

"ငါနာမည်လေးပဲ မေးတာကိုတောင် မင်းအခုလို ထစ်အနေတော့ ဝယ်သူ တွေ လာတဲ့အခါ ဘယ်လိုဆက်ဆံပြီး ပြောမလဲ ... ဒီမှာ မင်းပန်းချီကား တစ်ချပ်အပေါ်မှာ ထားတဲ့ ခံစားချက်ဟာ ဘယ်လိုဘဲ စစ်မှန်စစ်မှန် မင်းလုပ်ရမယ့် အလုပ်ကိုတော့ လေးစားသင့်တယ် မင်းက အနုပညာကို လာအားပေးတဲ့ သူတွေကို ရှင်းပြရမယ့်အလုပ် အခုလို အထစ်အထစ်နဲ့ မင်း ယုံကြည်မှုမရှိရင် အလုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

သူပြောနေတဲ့ စကားတွေကြောင့် ကျွန်တော် ကြောင်အနေမိသည်။

ကျွန်တော်တစ်ချက်လေး စကားထစ်မိ သွားတာကို။ အဲလိုစကားထစ်မိတာ လဲ သူ့အပေါ် တွေးနေမိတဲ့ အတွေးတွေကြောင့်လေ။ အဲဒါကို ပြောနေလိုက် တာ မသိရင် ကျွန်တော်က အရည်အချင်းမရှိတဲ့ သူလိုပင် ...

"ဒီမှာ ကျွန်တော် ယုံကြည်မှု မရှိဘူးလို့ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူပြောလဲ အခု ခင်ဗျား ပြောနေတဲ့ပုံစံက အရမ်းကို အစွန်းရောက်နေပြီ ကျွန်တော့် အရည် ချင်းကို ခင်ဗျား မသိသေးဘဲ အခုလို မပြောသင့်ဘူး ..."

ထိုကောင်လေး ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ဘေးကလူတွေ အကုန်လုံး မျက်လုံးများပင် ပြူးရသည်။ ခုနက လက်ခုပ်တီးပြီး ထိုကောင် လေးကို အားပေးသော လူနဲ့သူ့ဘေးက အမျိုးသမီး နှစ်ဦးကလည်း ထို အင်တာဗျူး နေရာကို အာရုံရောက် သွားကြသည်။ ထိုကောင်လေးကတော့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ စစ်ရိပ်မင်းကို သေချာကြည့်ကာ ပြန်ချေပနေသည်။

"အဲမှာ ကြည့် ကျွန်တော့်အရည်ချင်း"

စားပွဲပေါ်က ဖိုင်တွေကို တိမ်ရောင်ရှင်းက စစ်ရိပ်မင်းကို ကြည့်ခိုင်းသည်။ စစ်ရိပ်မင်း ကတော့ ဖိုင်ကို မကြည့်ဘဲ တိမ်ရောင်ရှင်းကိုသာ စိုက်ပြီး ကြည့် နေသည်။

"ကျွန်တော် exhibitionနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပညာရပ်တွေကို နိုင်ငံခြားမှာ သင် လာခဲ့တာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အရည်ချင်းတွေကို ခင်ဗျား ဘယ်လို စစ်ဆေး စစ်ဆေး ရနိုင်တယ် ဒီလိုအလုပ်မျိုးလေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို နှိမ့်ချစရာ မလို ဘူး"

ထိုကောင်လေးက ဒေါသ တထွက်ထွက်ဖြင့် ပြောချင်ရာပြောပြီး ထိုနေရာ ကနေ ထွက်သွားဖို့ လုပ်လိုက်သည်။

"ခဏ ..."

တားလိုက်တဲ့ အသံကြောင့် တိမ်ရောင်ရှင်း ခြေလှမ်းများရပ်ပြီး စစ်ရိပ်
မင်းဘက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းကို ငါ အလုပ်ခန့်တယ်"

"သား ..."

အင်တာဗျူး မစခင်မှာ မာမီက သူ့ဧည့်သည်တွေနဲ့ ကျွန်တော့် ရုံးခန်းထဲ
ရောက်လာသည်။

"ထိုင်ကြပါ"

မာမီကို တစ်ချက်မကြည့်ဘဲ ထိုဧည့်သည်တွေကို ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

"သူက မမှာလာလေ မေလေးရဲ့ အဒေါ် ဟိုတစ်ခါ သားကို ပြောဖူးပါ
တယ်"

မာမီပြောတော့ ကျွန်တော် မှတ်မိသွားသည်က ... မေနှင်းခတ်ရဲ့အဒေါ်
Lion companyရဲ့ ဒုဥက္ကဋ္ဌပင်။ ထို့ကြောင့် ထိုအမျိုးသမီးကို လက်ဆွဲ
နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အန်တီမှာလာ ကျွန်တော့် နာမည် စစ်ရိပ်မင်း
ပါ"

"အေးကွယ် အန်တီ မင်းရဲ့နာမည်ကို ခဏခဏ ကြားဖူးနေပါတယ်"

ထိုအမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြီး ပြောလေသည်။

"အော် ဒါက အန်တီ့သားလေ နာမည်က နေလင်းသန့် ပန်းချီဆရာပေါ့"

ထိုအမျိုးသမီးက ဘေးတွင် ထိုင်နေသော လူငယ်တစ်ယောက်ကို ကျွန်
တော့်အား မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကျွန်တော် ထိုလူကို မှတ်မိနေသလိုပင်။

"မင်္ဂလာပါ ကိုစစ်ရိပ်မင်း ကျွန်တော်က နေလင်းသန့်ပါ အနုပညာ
နာမည်ကတော့ EGOပါ"

ထိုနာမည် ကြာသည်နှင့် ကျွန်တော် သတိရသွားသည်။

"မနှစ်က ပန်းချီပြပွဲမှာ lavenderရဲ့ ပန်းချီကို လေးလံရသွားတဲ့ သူမလား"

ကျွန်တော် မှတ်မိတာပေါ့ အဲပန်းချီကို ကျွန်တော် အရမ်းလိုချင်နေခဲ့တာ သို့သော် Egoဆို သူက လက်ဦးမှု ရသွားခဲ့သည်။

"အော် ကျွန်တော့်ကို သိနေတာလား ဟား ဟား ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော် ပါ"

"အင်း ကျွန်တော်တောင် အဲပန်းချီကား ဝယ်သွားတဲ့သူကို စုံစမ်းမိတော့ ပန်းချီဆရာဆိုတာ သိခဲ့ရတယ် ခင်ဗျား ပန်းချီလက်ရာတွေက ကျွန်တော် မြင်ဖူးနေကျနဲ့ အနည်းငယ် ကွဲပြားနေတယ်"

ကျွန်တော် ပြောလိုက်တော့ နေလင်းသန့် ဆိုသူသည် တစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါဆို သားတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနှင့်ကြနော် မာမီ မာလာကို ပြခန်း လိုက်ပြ လိုက်ဦးမယ်"

မာမီက ပြောပြီး ဒေါ်မာလာနဲ့ အတူထွက်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ဦး ထွက်သွားပြီးနောက် နေလင်းသန့်က စကားစလာသည်။

"ကိုစစ်ရိပ်မင်း ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းအကြောင်းတွေကို သိလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်"

သူပြောတာကို ကျွန်တော် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်သည်။ သူကတော့ စကားဆက်ပြောသည်။

"ကျွန်တော်နဲ့ လက်တွဲဖို့ စိတ်ဝင်စားလား"

ထိုလူပြောသော စကားကြောင့် ကျွန်တော် တစ်ချက် စဉ်းစားနေမိသည်။ သူတို့မှာလည်း အောင်မြင်နေတဲ့ ပြခန်းတွေ ရှိသည်။ သူတို့နဲ့သာ ပူပေါင်း

လိုက်ရင် ကျွန်တော့် လုပ်ငန်းစုမှာ ပုံမှန်သာ ရလာတဲ့ အကျိုးအမြတ်ထက် နှစ်ဆလောက် ရမည်ဆိုတာ မလွဲပင်။ ပြီးတော့ သူတို့လုပ်ငန်းတွင် ပင်တိုင် artisteတွေများသည်။

"okပါ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ ကမ်းလှမ်းမှုကို လက်ခံပါတယ်"

ကျွန်တော် ပြောလိုက်တော့ နေလင်းသန့်က မတ်တတ် ရပ်လိုက်သည်။ အောင်မြင်သည့်အနေနှင့် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်မလိုပင် ဖြစ်မည်။ ကျွန်တော် လည်း ထလိုက်ပါသည်။

"အခုလို ကျွန်တော်တို့ Lion companyနဲ့ ပူးပေါင်းလိုက်တဲ့ အတွက် အလွန် ဝမ်းသာ ရပါတယ်ဗျာ"

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ပြောလာသောကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ပြန်လည် လက်ဆွဲလိုက်ပြီး ပြန်လည် ဝမ်းသာကြောင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

"ဒါဆို ကျွန်တော်နဲ့အတူ ပန်းချီပြခန်းကို လိုက်ခဲ့ပါ"

"အင်း ဒါနဲ့ ကျွန်တော် မနက်က ပန်းချီပြခန်းကို တစ်ချက်ကြည့်မိသေး တယ် ခင်ဗျား ပန်းချီခန်းမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ တချို့ကားချပ်တွေက အဓိပ္ပာယ် ဖော်ရခတ်တယ်နော် ..."

ထိုလူပြောတော့ ကျွန်တော့်တစ်ချက်က ရယ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်နဲ့ နေလင်းသန့် ပြခန်းနေရာကို ရောက်လာကြ သည်။ အင်တာဗျူးနေရာနား ရောက်လာတော့ ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံ ကြောင့် ကျွန်တော် လှမ်းနေတဲ့ ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားသည်။ ဘေးက နေလင်းသန့်ကိုတောင် သတိမထားမိ။ ထိုအသံလာရာ နေရာကို ကြည့်မိ တော့ အင်တာဗျူးဖြေနေတဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်၏ အသံပင်။

"ထိုသူဟာ သူ့ရဲ့ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ချစ်ခြင်းကို နောက်တစ်ခါ ပြန်လည်

ရှာတွေ့လိုတဲ့ တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်လေးကို ရနိုင်မလားဆိုပြီး စောင့်မျှော်နေတဲ့ အချစ်တစ်ခုလို့ ကျွန်တော် ခံစားမိပါတယ်"

ထိုကောင်လေ ဖြေလိုက်တဲ့ အဖြေဟာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ အမည်မသိ ခံစားမှုမျိုး ဝင်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော် တွေးနေတုန်း ဘေးက နေလင်းသန့်ဆိုသူက လက်ခုပ်ထတီး လေသည်။

"မင်း ပြောသွားတာ ကောင်းတယ် ကောင်လေး ... ကိုယ်တောင် ဒါကို မတွေးတတ်ဘူး ... ကိုစစ်ရိပ်မင်း ခင်ဗျားသိလား မနက်တည်းက ကျွန်တော် အဲပန်းချီကားကို ကြည့်နေတာ သူ့အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းကောင်းမသိဘူး ... ဟား"

ကိုနေလင်းသန့်က သဘောတကျဖြင့် ပြောနေသော်လည်း ထိုပန်းချီကားရဲ့ အဖြေကို ခန့်မှန်းနိုင်တဲ့သူကို ကျွန်တော်သိပ်မကျေနပ်။ တကယ်လည်း သူ့အဖြေမှန်ပါသည်။ သို့သော် ဒီပန်းချီကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်နဲ့ ရေးဆွဲသူမှအပ မည်သူမျှမသိပါ။

"sorry ကျွန်တော် အရေးကြီး ဧည့်သည်နဲ့ စကားပြောနေတာ အင်တာဗျူး နောက်ကျသွားတယ်"

ကျွန်တော်လည်း အင်တာဗျူးကိစ္စကို ဆက်လုပ်ရဦးမည် ဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်တော့် လုပ်ငန်းဖတ်တွေကို တောင်းပန်စကားဖြင့် စကားစလိုက်သည်။

"ရပါတယ် ဆရာ အခု ဒီအဖွဲ့မှာ နှစ်ဦးကို မေးပြီ ဒီကောင်လေးက တတိယမြောက်ပါ"

တာဝန်ရှိသူတစ်ယောက်က ဖြေလိုက်ခြင်းပင်။

"ကဲ ကိုစစ်ရိပ်မင်း ခင်ဗျား အလုပ်ကိစ္စကို ဆက်လုပ်လိုက်ပါ ကျွန်တော်

ဟိုဘက်မှာ အမေတို့ဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်"

ကိုနေလင်းသန့်ကပြောပြီး မာမီတို့ရှိတဲ့ဆီ သွားလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ အင်တာဗျူးနေရာနဲ့ မလှမ်းမကမ်း လေးမှာတင် ...

ထို့နောက် ကျွန်တော်လည်း ထိုကောင်လေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်နေရာကို သွားလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်နေရာရောက်တော့ ကျွန်တော့်ရှေ့က ဖိုင်တွဲကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ခုနက နာမည်စာရင်းမှာ သတိထားမိတဲ့ ကောင်လေး ...

"ဒီတော့ မင်းနာမည်က တိမ်ရောင်ရှင်းနော်"

ကျွန်တော် မေးလိုက်တော့ ထိုကောင်လေးက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး ဖြင့် ပြန်ဖြေလေသည်။

"ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် သူဌေး"

သူပြန်ဖြေတဲ့ပုံက သတ္တိမရှိတဲ့ သူတစ်ယောက် ပြန်ဖြေနေသလိုပင်။ ဘာလဲ ငါ့ကို လန့်နေတာလား။ အဟက် ... အဲလိုလူမျိုးသာဆို ငါ့အလုပ်မှာ ခန့်စရာ အကြောင်း မရှိဘူး ... ကျွန်တော်လည်း ထိုသို့တွေးပြီး သူ့ကို ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်ပြောလိုက်သော စကားတွေကို ထိုကောင်လေးက မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် တစ်ခွန်းမကျန် ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်တော့်ကို ထိုသို့ ပြန်ပြောရဲသော ထိုကောင်လေးကို ဘေးက လူတွေကတော့ အံ့သြနေသည့်ဟန်။ ကျွန်တော်လည်း အံ့သြရပါသည်။ ငါ့အကြောင်းကိုဘဲ မသိလို့ ပြောတာလား။ သိသိရက်နဲ့ကို ပြောနေတာလား ... ထိုကောင်လေးကတော့ ပြောချင်ရာပြောပြီး ထွက်သွားတော့မည် အလုပ် ကျွန်တော် ချက်ချင်းပင် လှမ်းတား မိသွားသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကို အခုလို ပြောနေတဲ့ သူ့ကို အေးအေးဆေးဆေး ပြန်လွှတ် ရမည်တဲ့လား ... မဖြစ်နိုင်တာ ...

"မင်းကို ငါ အလုပ်ခန့်တယ်"

ကျွန်တော်ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ထိုကောင်လေးတင်မက ကျန်တဲ့ သူတွေပါ မျက်လုံးပြူး သွားသည်။

"ဒီကောင်လေးက ဘယ်လိုလေးလဲ စစ်ရိပ်မင်းလို လူကိုတောင် ပြန်ပြောရဲတယ် ဆိုတော့ ... ဟဟ ... စိတ်ဝင်စားစရာလေးဘဲ"

သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ အခြေနေကို အကဲခတ်နေသော သူတစ်ဦးကတော့ ကျေနပ်နေသော အပြုံးလေး တစ်ပွင့်ဖြင့် ရေရွတ်နေသည်။

Episode 3

"မင်းကို ငါအလုပ်ခန့်တယ်"

"ဆရာ တကယ်ပြောနေတာလား"

ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ရပ်နေသော မသူဇာက ကျွန်တော့်ကို မေးနေသည်။ အားလုံးကလည်း ထူးဆန်းနေသည့် ပုံစံတွေဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ထိုကောင်လေးကလည်း မျက်လုံးပြူးလေးဖြင့် မယုံကြည်နိုင်သည့်ဟန်။

"ငါက ဘယ်တုန်းက စကားတစ်ခွန်း နောက်ပြီး ပြောဖူးလဲ မင်း မနက်ဖြန်ကစပြီး လာလုပ်လို့ရပြီ but not in hall"

ကျွန်တော် ပြောလိုက်တော့ ထိုကောင်လေးက မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ပြန်မေးသည်။

"So where" အားလုံးကလည်း သိချင်နေဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ထိုကောင်လေးလည်း စိတ်ဝင်တစား ကျွန်တော့် အဖြေကို စောင့်နေသည်။

"ငါ့ရုံးခန်းထဲမှာ"

"ဆရာ ဆရာ ရုံးခန်းမှာက"

မသူဇာက ဘေးကနေ တားသလို ပုံစံဖြင့် ပြောသည်။ ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော့် ရုံးခန်းတွင် မသူဇာက လွယ်လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ Assistant ရာထူးကို မထားခဲ့ပါ။ အခု ဒီကောင်လေးကို ကျွန်တော့်နားခေါ်ပြီး ပညာပေးချင်ရုံ သက်သက်ပါ။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို နားမလည်နိုင် ဘာလို့များ အခုလိုကိစ္စ သေးသေးလေးကိုတောင် ကျွန်တော် အရေးလုပ်မိ နေတာပါ

လိမ့်။

"အဲတော့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားရုံးခန်းမှာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ" ထိုကောင်လေးကတော့ အခုချိန်ထိ လေသံမလျှော့။ အဟက် ... မင်းစောင့်ကြည့် နေလိုက်ပါ နောက်ဆို အခုလို တင်းနိုင်ပါ့မလား ဆိုတာ ...

"Executive secretary assistant ... ok" ကျွန်တော် ပြောလိုက်တော့ ထိုကောင်လေးက နှုတ်ခမ်း တစ်ချက်ပြီးကာ ပြန်တုံ့ပြန် လေသည်။

"ok ... မနက်ဖြန် ဇွနာရီမလား"

"No ..."

ကျွန်တော် ဖြေလိုက်တော့ ထိုကောင်လေး မျက်လုံးထပ်ပြူး သွားသည်။ ဟုတ်သည်လေ အလုပ်ချိန်က ဇွနာရီမှ စမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် "ဇွနာရီ အရောက်လာခဲ့ပါ မသူဇာ သူ့ကို ခေါ်သွားလိုက် မနက်ဖြန် လာရင် ဘာတွေ လုပ်ရမယ်ဆိုတာ တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်" ကျွန်တော် မသူဇာကို ခေါင်းတချက်ညိတ်ပြီး ပြောတော့ မသူဇာက သဘောပေါက်သည့်နှယ် ထိုကောင်လေးကို ရုံးခန်းထဲ ခေါ်သွားလေသည်။

"ကဲ ဒါဆို အင်တာဗျူး ပြန်စလိုက်မယ်နော်" ဘေးက တာဝန်ရှိ သူတွေထဲက အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ပြောလိုက်သည်။

"အင်း စလိုက်မယ်နော် ..." ကျွန်တော် ပြောပြီးသည်နှင့် အင်တာဗျူးကို ပြန်စလိုက်သည်။

""

"မင်းက တော်တော် သတ္တိရှိတာဘဲနော် ..." ကျွန်တော့်ကို ရုံးခန်းနေရာ လိုက်ပြသော အသက် အလယ်ပိုင်းလောက်ရှိတဲ့ အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာတည်ဖြင့် အရှေ့ကနေ လျှောက်ကာ စကားစ

ပြောသည်။ သူမပြောသော စကားကြောင့် ကျွန်တော် ကြောင်သွားသည်။

"ဘာကိုပြောတာလဲခင်ဗျ" ကျွန်တော် ပြန်မေးတော့ သူမက အခန်းတစ် နေရာရဲ့ အရှေ့ရောက်တော့ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြီး မျက်နှာတည်ဖြင့်သာ ကြည့်ပြီး ဆက်ပြောလာသည်။

"ဆရာက ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ မင်းမသိတာလား" ထိုအမျိုးသမီး အမေး ကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ထဲ တစ်မျိုး ဖြစ်သွားသည်။ ခုနက ကျွန်တော် ပြော လိုက်သော ကိစ္စကို ပြောချင်နေတာနဲ့ တူသည်။

"အင်း ကျွန်တော် အဲလူအကြောင်း မသိဘူး" ကျွန်တော်ဖြေလိုက်တော့ ထိုအမျိုးသမီးက မချီပြီး ပြုံးလိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

"မင်းဒီမှာ လုပ်မယ်ဆို သူ့အကြောင်း သိထားဖို့လုပ်တယ် ... အော် ပြီး တော့ တို့နာမည်က မသူဇာနွယ် ဆရာရဲ့ Executive secretary မင်းရဲ့ စီနီ ယာပေါ့ တို့က မင်းထက်ကြီးတော့ အစ်မသူဇာလို့ဘဲခေါ်ခေါ် မမနွယ်လို့ပဲ ခေါ်ခေါ် ကြိုက်သလိုခေါ်ပါ" ထိုအမျိုးသမီးက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ပေးပြီး ဘေးက အခန်းတစ်ခန်းရဲ့ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

"ဝင်လာခဲ့"

ထိုအမျိုးသမီးက ပြောတော့ ကျွန်တော်လည်း ဝင်သွား လိုက်သည်။ ထို အခန်းက မှန်ဖြင့် ကာရံထားသည်။ ကျွန်တော့် အထင်တော့ အပြင်ကနေ မ မြင်ရဘဲ အထဲကနေတော့ အားလုံးမြင်ရသည့် မှန်မျိုး ဖြစ်မည် ထင်သည်။ အခန်းမှာ အဖြူရောင်ကလွဲလို့ ဘာမှမခြယ်ထား။ မီးမဖွင့်ထားရင်တောင် လင်းနေမည့်ပုံစံ။ အခန်းက အရမ်းသန့်သည်။ ရုံးစာပွဲ ကြီးကြီးသည်လည်း မှန်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်။ ထိုစားပွဲပေါ်တွင် appleတံဆိပ်နဲ့ လက်တော့ပ် တစ်လုံး။ ဖိုင်အနည်းငယ်ကိုလည်း စားပွဲပေါ်မှာ စီထားလျက်။ စားပွဲထိပ်မှာ လည်း calendar တစ်ခုရယ် သဲနာရီ အလတ်စား တစ်ခုရယ် ပြီးတော့

ဓာတ်ပုံဘောင်လေးလို တစ်ခုရယ်။ ထိုဓာတ်ပုံဘောင်ထဲက ဓာတ်ပုံကိုတော့ ကျွန်တော်မမြင်။

"ဒါက သူဌေးရဲ့ ရုံးခန်း ... ဟိုမှာ တွေ့လား အဲတာ တို့နေတဲ့နေရာ" ကျွန်တော် လှည့်ပတ် ကြည့်နေတုန်း မမနွယ်ပြနေသော နေရာကို လှမ်း ကြည့်မိသည်။ မမနွယ်နေတဲ့ နေရာက ဆရာရုံးခန်းရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ... reception ပုံစံလိုပေါ့။

"ဒါဆို ကျွန်တော်ကရော" ကျွန်တော်မေးတော့ မမနွယ်က တစ်ချက်ပြီး ပြီး ဖြေသည်။

"မနက်ဖြန် စောစော လာတဲ့အခါ ဒီပြခန်းမှာ လုံခြုံရေးတော့ ရှိလိမ့်မယ် အဲလုံခြုံရေးဆီ တို့ခဏနေ လိုက်ပို့ပေးမယ် မင်းက ဒီရုံးခန်းထဲမှာ လုပ်ရ မယ် မင်းအတွက် တို့ ဒီနေ့ နေရာ စီစဉ်ပေးထားမယ် မနက်ဖြန်လာရင် ရုံး ခန်းထဲဘဲ လာခဲ့လိုက် ... ရော့ ဒါရုံးခန်းသော့" မမနွယ်က ပြောပြီး သော့ တစ်ချောင်း ပေးသည်။ ကျွန်တော်လည်း ယူလိုက်သည်။

"အော် ရှိသေးတယ် မင်းကို ဆရာ မကြိုက်တဲ့ အရာတွေရယ် ဆရာကြိုက် တဲ့ အရာတွေရယ် ပြီးတော့ မင်းတာဝန်အတိုင်း လုပ်ဆောင် ရမှာတွေကို တို့ပြောပြပေးမယ် ..." မမနွယ်က ပြောပြီး သူနေရာကို ခေါ်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဘာတွေများ လုပ်ရမလဲဆိုပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ခိုးချ မိသည်။

"ဟင် ... ဒါတွေ အကုန်ကျွန်တော် လုပ်ပေးရမှာလား" သူမ ပြောသွားတာ တွေကို ကျွန်တော် တအံ့တဩမေးတော့ မမနွယ်က တစ်ချက်ပြီးပြီး ခေါင်း သာ ညိတ်ပြသည်။

"ဒါပေမဲ့ ဒါတွေက တောက်တိုမယ်ရလို့ ဖြစ်နေပြီလေ" ကျွန်တော် ထပ်ပြောတော့ မမနွယ်က တစ်ချက်ရယ်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

"ဒါက မင်းအတွက် စိန်ခေါ်မှုဘဲ" မမနွယ်ပြောတော့ ကျွန်တော် ကြောင်သွားသည်။

"ဘယ်သူကမှ ပြန်မပြောရဲတဲ့သူကို မင်းက သွားပြောတော့ ဟိုတစ်ယောက်က ပညာမပေးချင်ဘဲနေပါ့မလား" မမနွယ်ပြောတော့ ကျွန်တော် ပိုအံ့ဩသွားသည်။ ဒါဆို ငါ့ကို ခန့်ချင်လို့ ခန့်တာမဟုတ်ဘဲ ပညာပေးချင်လို့ပေါ့ ဟုတ်လား ...

"ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ တို့လည်းမင်းကို ကူညီမှာပါ ဒါနဲ့ မင်းက တိမ်ရောင်ရှင်းနော်" မာနကြီးသလို ထင်ရတဲ့ မမနွယ်က ပြုံးပြီး ပြောလာသည်။ ကျွန်တော့် နာမည်ကို သေချာအောင် မေးသလိုဖြင့် ပြောတော့ ကျွန်တော် ခေါင်းတချက်သာ ညိတ်လိုက်သည်။

"မင်းက တကယ်ထူးဆန်းတဲ့ ကောင်လေး စစ်ရိပ်မင်းလို လူကို အခုလို စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တာ မင်းဘဲရှိတာ သူက တော်ရုံတန်ရုံဆို ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်ဘူး ဒါပေမဲ့ တစ်ခါဘဲ တွေ့ဖူးသေးတဲ့ မင်းကတော့ ... ဟဟ မင်းနဲ့ စစ်ရိပ်မင်းတို့ရဲ့ ပွဲကို တို့တော့ ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပျော်ပျော်ကြီး ကြည့်ရတော့မှာပေါ့" မမနွယ်က ရယ်လျက် ပြောနေသည်ကို ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်တော့။ ဒီကိစ္စက ဒီလောက်တောင် ဆိုးဝါးသွားတာလား ...

"မသူဇာ ဟိုကောင်လေးကို ပြောပြီးပြီလား" အင်တာဗျူး ပြီးသွားသည်နှင့် ရုံးခန်းကို ပြန်လာရင်း မသူဇာကို တွေ့တော့ မေးလိုက်သည်။

"ပြောပြီးပြီ ဆရာ ... ဟို ဒါနဲ့ ဘာလို့ အဲကောင်လေးကို ..."

"meeting အချိန် ရောက်တော့မယ်မလား ခဏနေ စကြရအောင်" ကျွန်တော့်စိတ်ကို သိသိကြီးနှင့် မေးချင်နေတဲ့ မသူဇာကို စကားဖြတ်ကာ ရုံးခန်းထဲကို ဝင်လာလိုက်သည်။

"ဟူး စိတ်အနှောင့်ယှက် ဖြစ်လိုက်တာ" ရုံးခန်းထဲကို ရောက်သည်နှင့် ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ချလိုက်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ကာ ညည်းညူ နေမိသည်။

"တိမ်ရောင်ရှင်း တိမ်ရောင်ရှင်း ..." ကျွန်တော် ထိုကောင်လေး နာမည်ကို မျက်လုံးမှိတ်လျက် ရေရွတ်နေမိသည်။ မျက်လုံးမှိတ်ထားရင်း ပထမဆုံး တွေ့လိုက်ရတဲ့ ထိုကောင်လေးရဲ့ အကြည့်နဲ့အပြုံးကို ကျွန်တော် ပြန်မြင် ယောင် နေမိသည် ဘာလို့များ မင်းက ရှင်းလေးရဲ့ အပြုံးတွေ အကြည့်တွေ နဲ့ တူနေရတာလဲ ... ကျွန်တော့် အတွေးတွေကို ရပ်လိုက်ကာ မျက်လုံးတွေ ပြန်ဖွင့်လိုက်ပြီး စားပွဲထောင့်မှာ တင်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံဘောင်လေးကို ယူ ကြည့် လိုက်မိသည်။ ထိုပုံလေးကတော့ သူနဲ့ကျွန်တော် ... ကျွန်တော့် ကျော ပေါ်ပိုးထားလျက် မျက်နှာတွင် ကလေးသဖွယ် အလွန်ဖြူစင်စွာ ချစ်ဖို့ ကောင်းနေသော အပြုံးလေး ဆင်မြန်းထားသော ကျွန်တော့် ကလေးလေး ...

Flashback ...

"ကိုစစ် ..." ကျွန်တော့်ကို ကုန်းပိုးထားပြီး အပေါ်ကနေ အော်နေသော ကလေးလေး

"ဘာလဲ ရှင်းလေးရဲ့"

"အခုချပေးတော့" အပေါ်ကနေ ကျွန်တော့် ပခုံးကို ထုလျက် အော်ပြောနေ သော ကလေးလေး

"ရှင်းလေးဘဲ တက်စီး ထားပြီးတော့ မချပေးတော့ဘူး ဒီတိုင်းဘဲ အိမ်ကို ခေါ်သွားတော့မယ်"

"ကိုစစ် ရှင်းပြော နေတယ်နော် ချပေးလို့ စိတ်ဆိုးပစ်မှာနော်" ကျောပေါ်

ကနေ ကလေးလေးလို စိတ်ကောက်နေသည့် ပုံဖြင့်ပြောနေသော ကလေးလေးကို ကျွန်တော် ထပ်မစရဲတော့ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် တော်တော်နဲ့ ပြန်ချော့လို့ ရတော့မှာမဟုတ်။

"ချပေးမယ် ခဏလေး" ကျွန်တော်ပြောတော့ ကျွန်တော့်ကလေးလေးက အသံတိတ် သွားသည်။

"ဒီမှာခင်ဗျ ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ချက်လောက် ကူညီပေးလို့ ရမလားခင်ဗျ"

ကျွန်တော်တို့ အရှေ့တွင် ဖြတ်လျှောက်သွားသော စုံတွဲတစ်တွဲကို လှမ်းပြီး အကူညီတောင်း လိုက်သည်။

"ကိုစစ် ဘာလုပ်မို့လဲ"အပေါ်က ကလေးလေးက မေးတော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို မပြောဘဲ ထိုစုံတွဲကို ကျွန်တော့် ဖုန်းလှမ်းပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ဓာတ်ပုံလေး တစ်ပုံလောက် ရိုက်ပေးပါနော်"

"အာ ... ရပါတယ်ခင်ဗျ" ဖုန်းကို ယူလိုက်သော အစ်ကိုတျောက်ကလည်း ပြုံးလျက် ရိုက်ပေးမည် လုပ်သည်။ ဘေးက အစ်မကလည်း အပေါ်က ကလေးလေးကို ကြည့်လိုက် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်နှင့် ပြုံးစိစိ လုပ်နေသည်။

"ကိုစစ်တို့ကတော့ မပြောမဆိုနဲ့" အပေါ်က ကလေးကတော့ အပြစ်တင်သလို ပုံဖြင့် ပြောနေသည်။

"ပြီးထားနော် ကလေး ..."

"ရိုက်ပြီနော် 1 ... 2 ... 3 ချလပ်"

Flashend ...

"ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်" တံခါးခေါက်သံကြောင့် ကျွန်တော့် အတွေးများ ရပ်တန့်သွားသည်။

"Come in ..." ကျွန်တော် ခွင့်ပြုသည့်နှင့် ဝင်လာသော မသူဇာ ...

"ဆရာ meeting စတော့မယ်"

"အော် အင်းအင်း ဒါဆိုသွားရအောင်" ကျွန်တော်လည်း လက်မှာ ကိုင်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံလေးကို သူ့နေရာတွင် ပြန်ချလိုက်ပြီး ထိုင်နေရာမှထကာ meetingခန်းသို့ သွားလိုက်သည်။

"အာ ... တကယ်ပါပဲ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ အခုမှ အလုပ် စလုပ်မယ်ကျန်ကာ ရှိသေး ပြဿနာက စပြီ" နိုင်ငံခြားက ခင်လာတဲ့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့ ဘားတွင် ထိုင်ရင်း ကျွန်တော့် ခေါင်းက ဆံပင်တွေကို ဖွလျက် အော်ဟစ်ညည်းညူး နေမိသည်။

"What happened my bro ... Everything is ok" ကျွန်တော့်ကို အရက်တစ်ခွက် ချပေးရင်း မေးလာသော မင်းမော် ...

"မဝပါဘူးကွာ ဒယ်ဒီ့ကို အာမခံပြီး ဒီကို အလုပ်လုပ်မယ်ပြောပြီး ထွက်လာပေမဲ့ အခုတော့ စတောင် မစရသေးဘူး ဟူး အဲဒီ စစ်ရိပ်မင်း ဆိုတဲ့သူကို အမြင်ကပ်လိုက်တာ" ကျွန်တော့်ရဲ့ မဖြစ်သေးတဲ့ သူ သူ့ဌေးကို အတင်းတုပ်လျက် အရှေ့မှာ ချထားတဲ့ အရက်ခွက်ကို မော့လိုက်သည်။

"မင်း သိပ်မသောက်နဲ့နော် သောက်နိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ မင်းမူးသွားရင် ငါပြန်လိုက် မပို့နိုင်ဘူး" ကျွန်တော့်ကို ငေါတော့တော့ဖြင့် ပြောလိုက်သော မင်းမော်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးသာ ကြည့်လိုက်သည်။ သူကလည်း ကျွန်တော့် အကြောင်းကို သိသည့်နှယ် မျက်နှာစပ် ဖြီးဖြီးသာ လုပ်နေသည်။

"hello ကိုယ်ဒီမှာ ထိုင်လို့ ရမလား" ကျွန်တော် သောက်နေတုန်း အနား ကိုလာပြီး ထိုင်ခွင့် တောင်းနေသော သူကိုကြည့်မိတော့ ကျွန်တော် အံ့သြ မိသည်။

"သူက ဟိုလူမလား ..."

At meeting room ...

"ကျွန်တော်တို့ ဒီတစ်လ ပြပွဲ လုပ်တဲ့အခါ Lion Companyနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ပွဲ ကျင်းပဖို့ အစီစဉ်ရှိတယ် သူတို့ companyမှာရှိတဲ့ ပင်တိုင် artist အချို့က လည်း ကျွန်တော်တို့ပြပွဲမှာ လေလံပွဲလုပ်ဖို့ ကူညီပေးလိမ့်မယ် ဒီတော့ ဒီ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ လူကြီးမင်းတို့ အကြံပေးချင်တာ တစ်ခုခုရှိရင် အခုပြောလို့ ရပါတယ်"

"ကိုကို ..."

"မမလေး အစည်းအဝေး လုပ်နေ ..." အသံကြောင့် တံခါးကို ဖွင့်ပြီးဝင် လာသော သူကို ကြည့်မိတော့ မေလေး။ သူမဘေးကနေ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက အတင်းဝင်လာသည့် အတွက် လိုက်တားသည့်ဟန် ... ကျွန်တော်လည်း ဘေးက ရှယ်ယာရှင်တွေကို အားနာသည်နှင့် ဝန်ထမ်းကို ပြန်လွှတ်လိုက် ပြီး မေလေးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောဘဲ ရှယ်ယာရှင်တွေဘက် လှည့်လိုက်သည်။

"လူကြီးမင်းတို့ အစည်းအဝေးကို ဒီမှာတင် ရပ်လိုက်မယ် မနက်ဖြန် ဆွေးနွေးပွဲမှာ ပြန်ပြီး ဆွေးနွေးကြတာပေါ့" ကျွန်တော် ပြောပြီးသည်နှင့် ရှယ်ယာရှင်တွေလည်း ထိုင်နေရာမှ ထသွားကြသည်။ တချို့လူတွေက တီး တိုးပြောပြီး မေလေးကို ကြည့်၍ ထိုနေရာမှ ထွက်သွားကြသည်။

"မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ မေနှင်းခတ်" ရှယ်ယာရှင် ထွက်သွားပြီးသည်

နှင့် အစည်းဝေးခန်းတွင်း ကျွန်တော်နဲ့ မေနှင်းခတ် နှစ်ယောက်ထဲ ရှိသည်မို့ အသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ကိုကိုကလည်း မေလေးက ကိုကိုကို သတိရလို့ လာတွေ့တာလေ" ကျွန်တော့်ကို ချဲ့ပျစ်ပျစ် အသံဖြင့် ကျွန်တော့်ပုခုံးကို လာကိုင်ပြီး ပြောနေသော သူမကို ကျွန်တော် သဘောမကျ။ မေနှင်းခတ်ဆိုသော သူမဟာ မိဘတွေ သဘောတူထားသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပင်။ သူမက SUN Media ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးပေါ့။ သူတို့ mediaကြောင့် ကျွန်တော့် ပြခန်း တိုးတက် လာသည်မှာလည်း မငြင်းပယ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် လုပ်ငန်း ကိစ္စကြောင့်ပင် သူမနဲ့ အခုလို ဆက်ဆံရေး တစ်ခု ဖြစ်သွားခြင်းပင်။ သို့ပေမဲ့လည်း ကျွန်တော် သူမအပေါ် နည်းနည်းလေးမှ စိတ်မဝင်စား။ ဒါကို လည်း သူမကသိသည်။

"သတိရလို့ လာတွေ့တာဆိုလည်း ဒီမှာ ကိုယ်meetingရှိတာ မသိဘူးလား ဒါမှမဟုတ် သိသိရက်နဲ့ နားမလည်တာလား" ကျွန်တော် ပြောလိုက်တော့ သူမက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ပြောလာသည်။

"ဒီမှာကိုကို မေလေးကို အဲလောက် ပြောနေစရာ မလိုဘူး ... မေလေးက USပြန်ရမှာမို့ ကိုကိုကို လာဖိတ်တာ ..."

"ဘာအတွက်လဲ" ကျွန်တော် မသိသောကြောင့် သူမကို ပြန်မေးတော့ သူမက အပြီးတစ်ပွင့် ဆင်ရင်း ပြန်ဖြေလာသည်။

"dinner လေ ကိုကိုရဲ့ ဒီည ဖိနပ်ရီ Novotelကို လာခဲ့နော် မေလေးက မနက်သွားရမှာ ... အော် မာမီတို့လည်း လာမှာ ... ဒါဆို သွားပြီ ... မွစ်" ကျွန်တော့်ကို ပြောပြီးနောက် ပါးကို ဖြတ်ခနဲ လာနမ်းပြီး ထွက်သွားသော သူမကို ကျွန်တော် ထိုနေရာတွင်သာ ရပ်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။ သူမက ထက်မြတ်သည့် မိန်းကလေးပါ။ အလွန်လှပသည်။ အရမ်းခေတ်ဆန်သော

ပုံစံမဟုတ်ပေမဲ့ international ဆန်သည်။ သူမရဲ့ ပုံစံကို လူတိုင်းက နှစ်သက်သလို ကျွန်တော်လည်း နှစ်သက်ပါသည်။

သို့သော် သူမရဲ့ တဇွတ်ထိုးဆန်တဲ့ အပြုအမူ တွေကိုတော့ ကျွန်တော် မ ကြိုက်။ သူမကို ယောက်ျားလေး တော်တော်များများက စိတ်ဝင်စားကြ သည်။ သူမအိမ်အထိလည်း လာပိုးပန်း ကြသည်။ သို့သော် သူမက ဘယ်သူ့ ကိုမှ စိတ်မဝင်စား။ မာမီကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့သူမ ဆုံခဲ့ရသည်။ သူမဘက် ကဘဲ လုပ်ငန်းကိစ္စနဲ့ ချည်နှောင်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ နီးစပ်အောင် လုပ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် သူမကို စိတ်မဝင်စားပေမဲ့လည်း လက်ခံမိခဲ့သည်။ သို့သော် သူမ နဲ့ သဘောတူထားသည် ကလွဲလို့ ဘာမှရှေ့ဆက် မတိုးချင်။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် အခုထိ ရှင်းလေးကို မျှော်နေတုန်းပင်။

ကျွန်တော် သူမအကြောင်း စဉ်းစားမိရင်း ခေါင်းထဲ ရှင်းလေး အကြောင်း က ဝင်လာပြန်သည်။ ဘယ်လိုဘဲ မေ့ရအောင် လုပ်လုပ် ဘယ်တော့မှ မမေ့ သော သူ့အကြောင်းကို ကျွန်တော် မေ့နိုင်အောင် မကြိုးစား ဖြစ်တော့ပါ။

Episode 4

"Hello ကိုယ် ဒီမှာ ထိုင်လို့ရမလား" အသံကြောင့် ကြည့်လိုက်တော့ ပြခန်းမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ ဟိုလူ ...

"ရပါတယ် ခင်ဗျ" ကျွန်တော်လည်း ခွင့်တောင်းလာသော သူ့ကို ယဉ်ယဉ် ကျေးကျေးဖြင့် ခွင့်ပြုလိုက် ပါသည်။

"ကိုယ့်နာမည်က နေလင်းသန့်ပါ" ထိုလူက ထိုင်ရင်း သူ့နာမည်ကို ပြောပြီး လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ရန် ကျွန်တော့်ကို လက်ကမ်း ပေးသည်။ ကျွန်တော်လည်း လက်ကို ပြန်ကမ်းပေးပြီး လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက် လိုက်ပါသည်။

"ကျွန်တော့်နာမည်က တိမ်ရောင်ရှင်းပါ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်" ကျွန်တော်တို့ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် မင်းမော်က ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ရောက်လာပြီး နေလင်းသန့် ဆိုသူကို အရက်ခွက်ချပေးပြီး နှုတ်ဆက်စကား ဆိုလာသည်။

"ကိုနေ ဆိုင်ကို မလာတာတောင် ကြာပြီနော် ဘယ်တွေ ရောက်နေတာလဲ" မင်းမော်က ကိုနေဆိုသူကို ပြောတော့ ထိုသူက တစ်ချက်ပြီးပြီး ပြန်ပြောသည်။

"ဟုတ်တယ် ကိုယ်အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတာလေ ဟိုတလောက စင်ကာပူကို သွားတာ ၁လလောက် ကြာသွားတယ်" ထိုသူပြောလိုက်တော့ မင်းမော်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဆက်မေးသည်။

"ကိုနေနဲ့ တိမ်ရောင်က ဘယ်လိုသိကြတာလဲ" မင်းမော် စုံစမ်းရေး မှူး

ကြီးကတော့ စပ်စုနေလိုက်တာ ... ကျွန်တော်လည်း စိတ်ထဲကနေ မင်းမော်ကို အတင်းတုပ်နေရင်း သူ့အမေးကို ပြန်ဖြေမည်အလုပ် ဟိုလူက ဝင်ဖြေပေးသည်။

"သူနဲ့ကိုယ်က မနက်က ပြခန်းတစ်ခုမှာ သိခဲ့တာပါ သူက ကိုယ့်လုပ်ငန်းပါတနာရဲ့ပြခန်းမှာ အလုပ်လာ လျှောက်တာလေ"

"ကိုစစ်ရိပ်မင်းကို ပြောတာလား" မင်းမော်က ကြားဖြတ်မေးတော့ ဟိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဒါပေမဲ့ ငါနဲ့ ကိုနေလင်းသန့်နဲ့က စကားတောင် သေချာမပြောဖူးပါဘူး အခုမှ ..." ကျွန်တော် ပြောလိုက်တော့ မင်းမော်က ရယ်နေသည်။ ထိုသူကလည်း ပြုံးလျက် ...

"အဲဒါဘာဖြစ်လဲကွာ အခု ခင်လို့ရပြီပဲကို ... တိမ်ရောင် ... ကိုနေကလေး Lion companyရဲ့ ပင်တိုင်artist တစ်ယောက်" မင်းမော်ပြောတော့ ကျွန်တော် အံ့သြမိသည်။

"ဟင် ... ဒါဆို ကိုနေလင်းသန့်က ပန်းချီဆရာလား" ကျွန်တော် တအံ့တသြမေးတော့ ထိုသူက ပြုံးပြီး ပြန်ဖြေသည်။

"အင်း ဟုတ်တယ် ကိုယ်က ပန်းချီဆရာ မင်းသိလားတော့ မသိဘူး Ego ဆိုတာကို" ထိုသူပြောလိုက်တဲ့ နာမည်ကြောင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ idolကို အခုလို တွေ့ရမယ်လို့ မထင်ခဲ့ ... ပြီးတော့ ကျွန်တော် ပိုအံ့သြခဲ့တာက egoဆိုသူဟာ အခုလို အသက်ခပ်ငယ်ငယ်နဲ့ သူလို့ မထင်ခဲ့ပါ။

"သိတာပေါ့ ကိုနေလင်းသန့်ရယ် ကျွန်တော်က Egoရဲ့ Fanပါ Egoရဲ့ ဆွဲသမျှပန်းချီတွေက အရမ်းမိုက်တာ" ကျွန်တော် အားတက်သရော ပြော

တော့ ထိုသူက ပြုံးလျက် ...

"ကိုယ်ဝမ်းသာပါတယ် အခုလို Fanနဲ့ ပြန်တွေ့ရတော့ ... အော် ဒါနဲ့ ကိုယ့်ကို သူများတွေခေါ်သလို ကိုနေလို့ဘဲခေါ်လေ ကိုယ်က မင်းကို ရှင်းလို့ခေါ်မယ် ရမလား" ထိုသူက ကျွန်တော့်ကို ခွင့်တောင်းလာတော့ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ တစ်မျိုး ဖြစ်သွားသည်။ ဘာလို့ဆို ရှင်းလို့ဆိုတဲ့ နာမည်တစ်လုံးကြောင့်ပင်။

"ကိုနေ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော့်ကို တိမ်ရောင်လို့ပဲ ခေါ်ပေးပါ သူများတွေခေါ်သလိုပေါ့" ကျွန်တော် ပြုံးပြီး ပြောလိုက်တော့ ကိုနေ ဆိုသူကလည်း ရပါတယ်ဆိုပြီး ပြန်လည် ပြုံးပြသည်။ ဒီလိုနဲ့ အခု ကျွန်တော် မြန်မာပြည်မှာ နောက်ထပ် မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ရခဲ့လေသည်။

AT Dinner ကျွန်တော် မေလေးရဲ့ ဖိတ်ကြားမှုကြောင့် ကျွန်တော့် မာမီနဲ့ dinnerကို ရောက်သွားခဲ့သည်။ ထိုနေရာမှာ မေလေးရဲ့ မိဘနှစ်ပါးလုံး ရှိသည်။

"မောင်စစ်ရိပ်မင်း အခုတလော အလုပ်တွေ များနေလား" မေလေးရဲ့ အမေက ကျွန်တော့်ကို ထမင်းစားရင်း မေးနေခြင်း။

"ဟုတ်တယ် အန်တီ ကျွန်တော်တို့ပြခန်းမှာ ပြပွဲလုပ်ဖို့ ရက်လည်း နီးလာတော့ အလုပ်နည်းနည်း ရှုပ်နေတာ ..."

"အေး ကောင်းတယ် သား မင်း အခုလို ကြိုးစားနေတော့ ဒေါ်မြတ်သိင်္ဂီ တစ်ယောက်တော့ ဘယ်လောက်တောင် ဝမ်းသာနေမလဲ" မေလေးရဲ့ အဖေ ဖြစ်သူက မာမီ့ကို ကြည့်လိုက် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်ဖြင့် ရယ်လျက် ပြောနေသည်။ သူတို့ မသိကြဘူးလေ ကျွန်တော်နဲ့ မာမီကြားက ဆက်ဆံရေးကို ... ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမပြောဘဲ တစ်ချက်သာ ပြုံးလိုက်ပြီး ထမင်းသာ ဆက်စား နေလိုက်သည်။

"သမီး မနက်ဖြန် မနက်သွားရမှာမလား USကို" ဒေါ်မြတ်သိင်္ဂီက မေနှင်းခတ်ကို မေးနေခြင်းပင်။

"ဟုတ်တယ် မာမီ ..." မေနှင်းခတ် ပြန်ဖြေခြင်းပင်။ သူတို့ယောက္ခမတွေ နဲ့ ချွေးမနဲ့ကတော့ စကားကောင်းနေကြတာ စစ်ရိပ်မင်း ကတော့ ဘာမှမပြော။

Phone vibrate ... ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖုန်းတုန်ခါ လာသံကြောင့် contact nameကို ကြည့်လိုက်တော့ Bussiness name တစ်ခုနဲ့မို့ လူကြီးတွေကို ခွင့်တောင်း လိုက်သည်။

"အားလုံးဘဲ အလုပ်ကိစ္စ ဖုန်းလာလို့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ" ကျွန်တော် ပြောပြီး ထွက်ဟန်ပြုတော့ မာမီက လှမ်းတား ချင်နေသည်။ ကျွန်တော် ကတော့ ဂရုမစိုက်ဘဲ private roomကနေ ထွက်လာပြီး လှေကားနား သွားလိုက်သည်။ ထိုနေရာတွင် လူရှင်းသည်မို့ ကျွန်တော် ဖုန်းကိုင် လိုက်ပါသည်။

"Hello ..."

"Yes ... I'm talking ..."

"မာမီ မေလေး USသွားတုန်း ကိုကိုကို ကြည့်ပေးထားနော်" ကိုကို အပြင် ထွက်သွားတော့ ကျွန်မက ကိုကို အမေကို အပူကပ်နေသည်။ အော် ကျွန်မက မာမီကို ကျွန်မနဲ့ကိုကို သဘောတူ ခံထားရပြီးတည်းက မာမီလို့ ခေါ်လာခဲ့တာ မာမီကလည်း ကျွန်မကို သူ့သမီးလို သဘောထားပါသည်။

"စိတ်ချပါ သမီးရယ် သားက သိတဲ့အတိုင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားပါ

ဘူး သမီးကလွဲလို့" မာမိကတော့ ပြုံးပြီး ပြောနေပေမဲ့ ကျွန်မရင်ထဲ လေး
နေတုန်း။ ကိုကိုက ကျွန်မကို ဘယ်တုန်းကမှ သူနဲ့ လက်ထပ်မယ့် သူအဖြစ်
မသက်မှတ်ဖူးဘူး။ ကျွန်မသိပါတယ် ကိုကို နှလုံးသားမှာ ကျွန်မအတွက်
နေရာမရှိဘူး ဆိုတာ။ ဒါပေမဲ့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ကျွန်မက သူ့ကိုချစ်
တာကို ...

ကျွန်မတို့ စကားပြောနေတုန်း ကိုကို ဝင်လာသည်။ ဝင်လာတော့လည်း
စကားသိပ်မပြော ... ကျွန်မတို့ ညစာသာ စားပြီးသွားတယ် ကိုကိုက သူ့ကို
မေးမှ ပြန်ဖြေတာလောက်ဘဲ ရှိသည်။ ကျန်တာ အပို မပြော ...

"ကဲ စားပြီးကြပြီဆိုတော့ ပြန်ရအောင် ..." ကျွန်မ အဖေက ပြန်ရန်ပြော
တော့ မာမိက တစ်ခုခု ပြောချင်ဟန်ဖြင့် စကားစလာသည်။

"သား မေလေးကို သားရဲကားနဲ့ လိုက်ပို့လိုက်နော် မာမိက ခမည်းခမက်
တို့နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့မယ်" မာမိက ကျွန်မ လက်မောင်းကို တစ်ချက်ကိုင်ပြီး ကို
ကိုကို ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မ အထင်တော့ ကိုကိုနဲ့ နီးစေ့ချင်လို့
ထင်သည်။ ကျွန်မကလည်း သဘောတကျ ပြုံးလိုက်မိသည်။

"ရပါတယ် လာ မေလေး ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်" ကိုကိုကလည်း မငြင်းဘဲ
ပြောသည်။ သို့သော် သူပြောတဲ့ပုံက အလွန်အေးစက် နေသယောင် ...
ကျွန်မနဲ့ အမေတို့လည်း လမ်းခွဲပြီး ပြန်လာခဲ့ လိုက်ကြသည်။ ကားပေါ်
ရောက်တော့ ကိုကိုက စကားတစ်ခွန်းတောင်မပြော ... ဒီတော့လည်း
ကျွန်မဘက်ကဘဲ စတင် လာရတော့သည်။

"ကိုကို မနက်ဖြန် မနက်ကျရင် မေလေးကို လေဆိပ် လိုက်ပို့ပေးနော်"

"ဘယ်ချိန်လဲ"

"မနက် ၇နာရီ flightနဲ့" ကျွန်မ ပြောတော့ ကိုကိုက အင်းလို့သာ

ပြောသည်။ ဒီလိုဆို ကိုကိုလိုက်ပို့မည့် သဘောပေါ်နော် ... ကျွန်မလည်း ပျော်သွားပြီး ကိုကိုကို စကားဆက် ပြောနေမိသည်။

"ကိုကို မေလေး USရောက်ရင် ဖုန်းဆက်မယ်နော် ကိုကိုလည်း ဖုန်းဆက် ဦး ဘယ်သွားလဲ ဘာလုပ်နေလဲ ဘာ ..."

ကျွန်မ စကားပြောနေတုန်း ကိုကိုက Radioကို ဖွင့်လိုက်ပြီး သီချင်းကို အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ဖွင့်လိုက်သည်။ ကျွန်မ ဘာစကားမှတောင် ဆက်မ ပြောမိတော့။ ကိုကိုလုပ်ပုံက မဟုတ်။ ကျွန်မလည်း ဘာမှမပြောဘဲ ကား ပြတင်းဘက်ကို လှည့်ပြီး အပြင်ဘက်ကိုသာ ကြည့်နေလိုက်သည်။

Phone ringing ...

ကျွန်တော် ရေချိုးခန်းထဲကနေ ပြန်ထွက်လာတော့ ဖုန်းသံကြောင့် ဖုန်းဆီ ကို အမြန်သွား လိုက်သည်။ contactကို ကြည့်လိုက်တော့ ဒယ်ဒီ ...

"hello daddy" ကျွန်တော် ကိုင်လိုက်တော့ စလာပါပြီ အသံကျယ်ကျယ် ဖြင့် ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆူနေသည်။

"ငါဒီလောက် ဖုန်းခေါ်နေတာ မင်းက ဘာလို့ မကိုင်ရတာလဲ ဘာလုပ်နေ တာလဲ ဟမ် ... ဘာလဲ ငါ့ကို မြန်မှာပြည်ကို ပြန်ရောက်ပြီဆိုတော့ အလေးမထားတော့တာလား ငါက မင်းအဖေနော် ..."

"calm down daddy calm down ဟူး ကျွန်တော် ဖုန်းမကိုင်ဘူးဆိုတာ ရေချိုးခန်းထဲ ရောက်နေလို့ပါ ... ဒယ်ဒီကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဆူမယ်ဆို တာချည်းဘဲ" ကျွန်တော် အသံပျော့ပျော့လေးဖြင့် ပြောတော့ ဒယ်ဒီက စိတ် မဆိုးတော့ဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောပါသည်။

"အေး ထားလိုက်တော့ ဒါနဲ့ အလုပ်ရော ဘယ်လိုလဲ ရပြီလား"

"ဟုတ် ရပြီ ဒယ်ဒီ Star exhibitionမှာ ESA(Executive secretary

assistant) ရတာ"

"အေးအေး အခုဆိုလည်း ပြီးရော ..." ဒယ်ဒီက လေသံ ခပ်အေးအေးဖြင့် သာ ပြောသည်။ အမှန်ဆို ကျွန်တော် အခုလို မြန်မှာပြည်ကို ပြန်လာတာ ဒယ်ဒီက မကြိုက်။ ကျွန်တော့်မှာ ဒယ်ဒီ့ကို ဒီမှာ လုပ်ငန်းတစ်ခုခု ပြန်လုပ် ချင်လို့ဆိုပြီး မနည်းတောင်းပန်ပြီး ပြောခဲ့ရတာ။ အမှန်တော့ မဟုတ် ကျွန်တော် ရှာဖွေချင်တဲ့ ကိစ္စလေးတွေ ရှိနေလို့ပင်။

"ဟယ်လို တိမ်ရောင် ဒယ်ဒီပြောတာ ကြားရဲ့လား" ဟိုဘက်က ဖုန်းသံ ကြောင့် ကျွန်တော့် အတွေးစပြတ်သွားပြီး ဒယ်ဒီကို စကားပြန်လှမ်း ပြောရ သည်။

"ဘာပြောတာလဲ ဒယ်ဒီ"

"ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်လို့ ... မသွားခင်တုန်းက မှာလိုက်တာတွေကို လည်း မမေ့နဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒါဆို သားဖုန်းချ လိုက်တော့မယ်နော် ဒယ်ဒီလည်း ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ ..."

"အေး အေး ..." ဒယ်ဒီနဲ့ ဖုန်းပြောပြီးနောက် ကျွန်တော် Bathrobeကို ဝတ်ထားလျက် ဝရန်တာ အပြင်ဘက်ကို ထွက်လာ ခဲ့လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က အခု Aria condoမှာ နေနေတာလေ ... ကမာရွတ်ဘက်မှာ ဆို တော့ နေရာကတော့ သန့်ပါသည်။ ကျွန်တော် ဒီကိုရောက်တာ မကြာ သေးပါဘူး ... သုံးလေးရက်လောက်ဘဲ ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော်က Chicagoမှာ ဒယ်ဒီနဲ့ နေတာလေ။ ဒယ်ဒီက ကျွန်တော့်ကို အရမ်းချစ်သည်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဒယ်ဒီ့ကြားမှာ သူစိမ်းလူတွေ မသိနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခု ရှိသည်။ အခုကြောင့်မို့လည်း ဒယ်ဒီက ကျွန်တော့်ကို မြန်မှာပြည်ကို မ ပြန်စေချင်။

"ဟူး အခုလို မြန်မှာပြည်ကို ပြန်ရောက်လာတာ ငါ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဘဲ" ကျွန်တော် ကိုယ့်ဘာသာကို စကားပြောနေရင်း ဝရန်းတာက မြင်နိုင် တဲ့ အလွန်သပ္ပာယ်လွန်းလှတဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရားကို ကြည့်ကာ စိတ်ထဲ ကြည်နူးနေမိသည်။

"သား ပြန်လာပြီလား မေလေးနဲ့ရော အဆင်ပြေရဲ့လား" ကျွန်တော် အိမ် ပြန်ရောက်သည်နှင့် မာမိက တံခါးဝတွင် ခရီးဦးကြိုလျက် သူ့ချွေးမလောင်း ရဲ့ ကိစ္စကို စမေးလေသည်။ ကျွန်တော် သိတာပေါ့ မာမိက တမင်သူ့ကို လိုက်ပို့ခိုင်းမှန်း။

"ဒီလိုပါပဲ" ကျွန်တော် ထိုသို့သာ ပြောလိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်သွား လိုက်သည်။

"ဟူး" ကျွန်တော် အခန်းထဲ ရောက်သည်နှင့် ကုတင်ရဲ့ ထောင့်စွန်းတွင် ထိုင်ပြီး သက်ပြင်း တစ်ချက်မှုတ်ကာ ခေါင်းက ဆံပင်တွေကို ဆွဲဖွနေ မိသည်။

"ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်" ကျွန်တော် စာဖတ်နေတုန်း တံခါးခေါက်သံ ကြား သောကြောင့် ဝင်လာခိုင်း လိုက်သည်။

"သားလေး ဒီမှာ သားအတွက် နွားနို့ပူပူလေး လာပို့တာ" မာမိက ကျွန် တော့်အတွက် နွားနို့တစ်ခွက်ကို ယူလာတော့ ကျွန်တော် မဲပြုံး ပြုံးလိုက် သည်။

"ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက ဒါတွေ သောက်ဖူးလို့လဲ" ကျွန်တော် ပြော လိုက်တော့ မာမိမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

"ဟို မာမီကလေ ..."

"ပြန်ယူသွားလိုက်တော့ ..." ကျွန်တော်လည်း မာမီ့ကို တစ်ချက်တောင် မကြည့်ဘဲ လက်ကာပြပြီး စာအုပ်ကို ပြန်ဖတ် နေလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တော့ မာမီ အသံတိတ်ဖြင့် ထွက်သွားသည်။

"အဟက် ... အခုမှ ဂရုစိုက်ပြနေတယ်" ကျွန်တော်စိတ်ထဲ အံ့ကြိတ်ရင်း ပြောနေမိသည်။ ကျွန်တော် သိပါတယ် မိခင် တစ်ယောက်ကို အခုလို မဆက်ဆံသင့်မှန်း။ ဒါပေမဲ့ သူမကရော မိခင်ကောင်း ပီသခဲ့ရဲ့လား ... မာမီ့ အကြောင်း ဆက်မတွေးတော့ဘဲ စာအုပ်ကိုပိတ်ကာ အိပ်ရာထဲဝင်ရန်သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

Alarm ringing ...

ဟူး ဂရုစိုက် ... အစောကြီး ထရပြီ။ တော်တော် အကျင့်ပုတ်တဲ့ သူဌေး။ မနက်နှိုးစက်သံကြားတာနဲ့ ဒီနေ့တွေ့ရမယ့် သူဌေးကို ကျိန်ဆဲရင်း ကုတင်ပေါ်က အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ထလာကာ ရေချိုးခန်းထဲကို ဝင်သွားလိုက်သည်။

"အံ့မယ် အိပ်ရာက အခုမှ ထတာတောင် ငါ့ရုပ်က တော်တော်ကြည့်လို့ ကောင်းနေပါလား"

ရေချိုးခန်းထဲက မှန်တွင် ကိုယ့်ရုပ်ကိုကြည့်ကာ ပြန်ချိုးကျူးနေမိသော ကျွန်တော် ... တော်ပြီ အမြန်ပြင်ဆင်မှဘဲ တော်ကြာ အလုပ် နောက်ကျနေမှဖြင့် ...

ကျွန်တော် ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်ပြီး နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ၆နာရီ

ကျော်နေပြီ။ သေပါပြီ မြန်မြန်လုပ်မှ ဘာလို့ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်တိုင်း အမြဲ ကြာလည်း မသိ ... ၁၀မိနစ်တည်းဖြင့် အဝတ်အစားများကို ခပ်မြန်မြန် ဝတ်။ ကိုရီးယားစတိုင် ညှပ်ထားသော ဆံပင်ကေကို ပြန်ချိုင်း။ ရေမွှေးတွေ ကို တစ်ကိုယ်လုံး မွှေးနေအောင် စွတ်။ အကုန်လုံး ပြင်ပြီးသွားပြီမို့ အလုပ် အိတ်ကိုလွယ် နာရီကိုဝတ် ဖုန်းကို အိတ်ထဲထည့် ဖိနပ်စီးပြီး အခန်းထဲက နေ ကမူးရှူးထိုး ထွက်သွား ရတော့သည်။ ကွန်ဒိုအောက် ရောက်တော့ တက္ကစီကို လိုက်တား နေသော်လည်း တစ်စီးမှ မရပ်ပေး။ ၁၀မိနစ်လောက် စောင့်တော့မှ တစ်စီးက ရပ်ပေးသည်။ အဆင်ပြေသည်မို့ တက်သွားလိုက် သည်။

"ဦးလေး မြန်မြန် လိုက်ပို့ပေးပါနော် အရမ်းနောက်ကျနေလို့" ကျွန်တော် ပြောတော့ ကားသမားကလည်း သဘောကောင်းသူပီပီ အတက်နိုင်ဆုံး မောင်းပေးပါသည်။

After 30 minutes ...

"ကျေးဇူးပါ ဦးလေး ဒီမှာ ပိုက်ဆံ" ကားသမားကို ပိုက်ဆံပေးပြီး ပြခန်း ဆီ အမြန်ပြေး သွားရသည်။ အချိန်က ၇နာရီနဲ့၅မိနစ် ဖြစ်နေပြီ ...

ပြခန်းရောက်တော့ အပေါက်ဝတံခါးက ဖွင့်ထားသည်။ ဒါဆို သေချာပါပြီ လုံခြုံရေးတော့ ရောက်နေပြီ ...

"အော် ဝန်ထမ်း အသစ်လား"လုံခြုံရေး ဝတ်စုံဝတ်ထားသော ဦးလေး ကြီး တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်နား ရောက်လာပြီး မေးသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ မနွေက ဦးလေးဆီကို မမနွယ်နဲ့ လာသေးတယ်လေ" ကျွန်တော် ပြောလိုက်တော့မှ ထိုဦးလေးက သတိရသွားသည့် ဟန်ဖြင့် ...

"အော် ဟုတ်သားပဲ မေ့နေတာ အေးအေး အခုဆို ဝင်ခဲ့ မင်းဆီမှာ သူဌေး

အခန်းရဲ့သော့ ပါတယ်မလား" ဦးလေးပြောတော့ ကျွန်တော့် ဘောင်းဘီ အိတ် ကပ်ထဲကို နှိုက်ကြည့် လိုက်သည် တော်သေးတာပေါ့ အဲ့တာတော့ မ မေ့ခဲ့လို့။

"ကဲကဲ လာ ရုံးခန်းထဲသွားမယ်" ဦးလေးက အရှေ့ကနေ ဦးဆောင်ပြီး ထွက်သွားသည်။

"ဒါနဲ့လူလေးနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ" ဦးလေးက လမ်းလျှောက်ရင်း ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။

"ကျွန်တော့်နာမည် တိမ်ရောင်ရှင်းပါ တိမ်ရောင်လို့ပဲ ခေါ်လို့ ရပါတယ်"

"အေးပါကွယ် အေးပါ ... ကဲ ရောက်ပြီနော် တစ်ယောက်တည်း အဆင်ပြေတယ်မလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး"

"ဒါဆို ဦးလေး သွားပြီနော် ..." ဦးလေးက ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း လက်ထဲတွင်ရှိသော အခန်းရဲ့သော့ ဖြင့် သူဌေးရဲ့အခန်းကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲရောက်ချိန် ကျွန်တော့် နေရာကို အခန်းတွင်း ဝေဝိုက်ကြည့်တော့ သူဌေး ထိုင်ရမယ့်နေရာရဲ့ မျက်စောင်းထိုးဘက်တွင် နံရံကပ်လျက် ရှိနေသည်။ ထိုနေရာကို သွားလိုက် တော့ ထိုနေရာတွင် စားပွဲတစ်လုံး ထိုင်ခုံတစ်လုံး ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်မှာ လည်း အထိုင်ဖုန်း တစ်လုံးနဲ့ ကွန်ပျူတာတစ်လုံး calenderနဲ့ ဖိုင်လေးတွေ လည်း ချထားသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်အိတ်ကို ချကာ အခန်းကို တစ်ချက် လျှောက်ကြည့် နေမိသည်။ လှည့်ပတ်ကြည့်နေတုန်း သူဌေးရဲ့ စားပွဲပေါ်က ဓာတ်ပုံဘောင်လေး တစ်ခုကို သွားယူကြည့်မိသည်။

"ဟင် ဒါက သူဌေးရဲ့ ညီလား ..." ဓာတ်ပုံထဲက ကောင်လေး နှစ်ယောက်

ထဲက သူဌေး မဟုတ်သော ကောင်လေး တစ်ယောက်ကို မြင်တော့ ကျွန်
တော့်ရင်ထဲ ဆစ်ခနဲ ...

"ငါ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ..."

"သူများ ပစ္စည်းတွေကို ဘာလို့လိုက်ကြည့် နေတာလဲ"
